

Herinneringen

Hoe haar leven veranderd

Joanna South

Brave *New* Books

Korte inhoud

Herinneringen

Joanna South

Op je eenentwintigste nog naar school gaan om je opleiding af te ronden is niet eenvoudig. Dat is wat CC moet doorstaan. Maar zal het haar lukken? Ze heeft nogal wat problemen te overzien.

Sal, leraar "internationale verhoudingen" en mentor van de examenklas, wordt van zijn sokken geblazen als hij zijn eenentwintigjarige nieuwe leerling ontmoet. De schok is groot, maar hij weet ook dat een relatie met een leerling verboden is op zijn school. Daar zal hij zich overheen moeten zetten. Maar zal hem dat lukken?

1. Weer naar school

In de verte gaat een wekker, maar ze laat deze gewoon afgaan, ook al heeft ze haar ogen open. Maar als de wekker voor de tweede keer gaat, zet ze deze toch maar uit. Langzaam komt ze overeind en er verschijnt een brede lach op haar gezicht. Eindelijk. Ja, eindelijk mag ze terug naar school. Maar wel zonder haar vriendinnen en vrienden van voorheen. Alleen daarom betreft even haar gezicht in een grimas, maar al snel is er weer die grote lach terug. In de badkamer poets ze haar tanden en doucht grondig, maar zichzelf in de spiegel bekijkend, doet ze nog steeds niet. Haar lichaam ziet er gebroken en beschadigd uit. Ze kan dat niet aanzien nog steeds niet. Ze kleedt zich snel aan en verlaat de badkamer, nadat ze haar gezicht heeft opgemaakt, niet dat heuvel nodig heeft, want daar is alles nog intact. Maar gewoon om zich zekerder te voelen. De eerste dag op een nieuwe school is spannend voor haarzelf en daar mag best een laagje make-up op haar gezicht. Beneden in de keuken maakt ze haar ontbijt klaar en ook haar lunch, want voor geen goud gaat ze de kantine in om alleen ergens plaats te nemen. Dan maar lekker in de buitenlucht, want tegen die tijd, zal ze er wel naar snakken. Aan de keukentafel ziet ze buiten dat er een mooie zon aan de hemel staat en die maakt haar nog blijer. Op de klok ziet ze dat ze nog een uur heeft, dus tijd genoeg voor ze moet vertrekken. Ze stapt als het zover is in haar auto en rijdt naar het schoolcomplex. Daar aangekomen, ziet ze veel jongens en meisjes lopen, die zich naar binnen haasten, maar zelf doet ze rustig aan. Ze loopt quasi makkelijk naar binnen en meldt zich bij de receptie. Na even gewacht te hebben in de wachtkamer, wordt ze binnen geroepen. Ze staat in het kantoor van de directeur en mag plaatsnemen voor zijn bureau in een luxe stoel. Hij legt uit wat er van haar wordt verwacht en wat zij kan verwachten. Ondertussen hoort ze een bel gaan en kijkt hem vragend aan. Dan vertelt hij haar dat dat de bel is van het eerste uur, die begint. Ze kijkt een beetje angstig, maar weet haarzelf weer rustig te krijgen door te zeggen dat ze aantekening krijgt, omdat ze bij hem zit en hij haar naar de eerste les gaat brengen.

Door de gang lopend, ziet ze dat alle klassen al gevuld zijn en de deuren al dicht zitten. Het voelt ongemakkelijk. Dat betekent dat straks als die deur open gaat iedereen meteen haar kan zien staan. Het maakt haar onrustig. Gek genoeg voordat ze het lokaal binnengaan, neemt de directeur even de tijd om zich tot haar te wenden. Ze wordt er meteen rustig van, zeker als hij haar verzekert dat ze altijd bij hem terecht kan voor vragen of wat dan ook. Dan opent hij de deur en gaan ze lopen ze naar binnen. Alle desks zijn bezet ziet ze meteen al. Doordat ze achter de directeur aanloopt, ziet ze de leraar niet. De directeur zegt iets tegen de leerlingen in deze klas. 'Sorry, jongelui, maar ik moet even storen.'

Hij loopt door tot aan de desk van de leraar. Hij keert zich om naar haar en duwt haar naar voren en stelt haar voor aan de leraar. De leraar heet Sal Gómez en hij ziet er zeer goed uit en best jong eigenlijk. Maar als ze zijn hand schudt en haar naam zegt, gaat er een schok door haar heen. Ze trekt meteen haar hand terug en laat deze langs haar lijf hangen. Na dat handen schudden is ze even van het padje af. Dan probeert

ze zichzelf tot rust te manen. Maar als ze dan een plaats krijgt toegewezen vlak voor de desk van de leraar, begint ze weer onrustig te worden. Maar dan vertrekt de directeur nadat hij nog iets tegen de leerlingen heeft gezegd.

'Allemaal slagen, hé. Ik wil jullie volgende schooljaar niet meer terug zien.' Hij was zeker de leukste thuis.

En dan wendt de leerkracht zich naar de hele klas. Hij stelde zichzelf voor.

'Ik ben Sal Gómez en ik ben niet alleen jullie leerkracht in "Internationale Verhoudingen", tevens ben ik jullie mentor voor dit allerlaatste jaar op deze school.' Hij kijkt iedereen één voor één aan en begint achteraan en zo totdat hij als laatste bij haar aankomt. Hij kijkt haar intens aan en het geeft haar weer een schok. Wat een mooie man is hij en dan opeens bedenkt ze dat dat niet kan denken wat ze dacht, want ze zijn niet op gelijke hoogte. Zij, als leerling en hij, als leraar. Jammer, want zij ziet hem wel zitten, maar verwacht zeker niet dat hij haar ziet zitten. Hij zal wel een vriendin hebben of is hij misschien wel getrouwd, heeft hij kinderen. Dan maant ze zichzelf tot de les, want daar komt ze voor en voor niets anders. Hij vertelt hun dat hij uit Argentinië komt en al sinds zijn vijfde in de Verenigde Staten woont en dat zijn moeder hier een baan vond en zijn vader als arts werkt. Dan geeft hij hun allen een opdracht om te vertellen over zichzelf. Waarin hun naam, leeftijd en het doel van hun opleiding in voor moet komen. Ze is bang, dat hij als eerste met haar begint, maar schijnbaar begint hij van nature achterin en niet voorin, dus het duurt wel even voordat hij bij haar is aanbeld. Zichtbaar laat ze haar adem los en ze ziet dat hij dat in de gaten heeft en buigt haar hoofd naar beneden. En blijft dat doen, totdat ze aan de beurt is. Ze begint met haar naam en leeftijd, maar vraagt hij of ze iets harder kan praten.

'Uh, nee, dat kan ik niet.'

Ze ziet hem bedenkelijk kijken, maar hij zegt er verder niets over. Het is stil in de klas en als ze bij haar doel van de opleiding komt, is ze eenvoudig.

'Mijn doel is een diploma aan het eind van dit schooljaar.'

Verder zegt ze er niets over, maar dat was schijnbaar zijn doel niet. Maar als hij hun huiswerk opgeeft voor de volgende keer moeten ze een uitgebreid verslag maken, vooral om hun doel te verduidelijken. Op papier kan ze dat wel, maar voor iedereen het te vertellen was voor haar echt niet zo makkelijk, eerder best heel moeilijk, want hoeveel wil je vertellen over jezelf. Daarna vertelt Sal, die ook zo genoemd wil worden, wat ze van hem kunnen verwachten. Hij is open en eerlijk en maakt duidelijk dat hij er voor alle dingen in hun leven open staat en hen wil helpen.

Ze vertrekt zodra ze weg mogen. Als eerste verlaat ze het lokaal en gaat door naar het volgende lokaal. In elke les moet ze weer vertellen over zichzelf, maar na de eerste keer wordt het iets eenvoudiger, maar waarschijnlijk is dat, omdat Sal niet voor de klas staat.

Maar in de lunchpauze worden er dingen toch iets problematischer voor haar, want er is alleen nog maar plaats bij de leerlingen van de eerste les. Ze gaat daar toch maar zitten. Bij alle lessen was ze als eerste weg en kwam als laatste aan bij de volgende les, gewoon omdat ze heel erg moet zoeken naar het volgende lokaal, waar de les gegeven wordt. Dus ook voor de kantine, waar ze eigenlijk niet wil zitten, maar omdat het buiten is gaan regenen, is dat nu geen optie. Jammer, want buiten is momenteel

haar favoriete plek. Maar in de kantine ziet ze ook Sal weer en die wilde ze eigenlijk voor de rest van de dag niet meer zien, want hij maakt haar onrustig met zijn intense blik op haar. Ze hoeft gelukkig niet in de rij te staan, want ze heeft haar eigen lunch gemaakt. Haar klasgenoten kijken haar wat bevreemd aan, maar zeggen er niets over. Er is één meisje, die meteen met haar begint te praten. Maar ze weten elkaars naam niet meer, dus vraagt ze naar het meisje haar naam, zodat ze haar normaal kan aanspreken.

'Uh, ik ben je naam kwijt. Ik heb hem tenslotte maar een keer gehoord.'

'O ja, ik de jouwe ook, maar die weet eerlijk gezegd ook niet meer. Je hebt helemaal gelijk, één keer is niet genoeg blijkbaar. Ik ben Rose.'

'Ik ben CC.'

'Waar staan die letters voor? Je hoeft niets te vertellen hoor, wat je niet wil.'

'Nee, liever niet. Niet dat het echt een geheim is, maar het heeft nogal impact.'

'Prima, geen probleem.'

Rose vertelt haar hoe het eraan toe gaat op deze school en is een uitstekende verteller. Maar als Rose vraagt waarom ze haar eigen lunch heeft meegenomen, ontstaat er toch even een zeer ongemakkelijk dingetje. Maar toch geeft ze aan, dat ze liever buiten had willen zijn, omdat dat haar een gevoel van vrijheid geeft. Rose doet niet moeilijk en neemt het gewoon aan van haar, waardoor ze het gevoel krijgt toch één vriendin opgedaan te hebben. Rose praat ook met anderen, waardoor CC af en toe bij het verhaal betrokken te worden. Maar ondertussen voelt ze de blik van Sal op zich en hun blikken worden automatisch naar elkaar toe getrokken. Rose bemerkt dat CC en Sal elkaar aan zitten te staren, maar zegt er niets van. Het is haar zaak niet en als CC zich in de nesten wil werken, dan moet ze dat maar doen. Rose heeft zelf ook wel bedacht dat CC drie jaar ouder is, dan de anderen in de klas, waardoor CC misschien meer zou mogen, dan alle anderen. Ze is tenslotte al volwassen, ook al vindt ze het zelf niet kunnen. Leraar en leerling horen niet iets met elkaar te willen. Maar verder vindt ze CC een leuke en aardige meid. Praat wel heel erg zachtjes, maar schijnbaar kan ze niet harder praten, dat gaf ze tenminste toe aan Sal, toen hij die vraag stelde. CC kijkt goed om zich heen, want dit is wat ze wilde toch? Ze geniet, zonder verder aan het gesprek deel te nemen, maar ze slurpt alles tot zich als een spons. Als ze de middag goed is doorgekomen, blijkt dat ze met Rose ook best wel een aantal lessen samen te hebben. Voor de volgende schooldag heeft ze nog voor weinig lessen huiswerk, dus kan ze straks thuis lekker ontspannen. Maar eerst moet ze nog boodschappen doen en daarna eten koken. Misschien kan ze alvast wat doen aan de opdracht van Sal. Want wat kan ze wel delen en wat niet, dat kon haar nog eens opbreken. Daar moet ze eerst maar eens wat dingen van op papier zetten. Ze weet ook niet of dit met de andere leerlingen moet worden gedeeld. Gelukkig heeft ze wel het e-mailadres van de directeur gehad, zodat ze die vraag kan stellen. Na haar avondeten is het eerste wat ze doet, de e-mail sturen naar de directeur. Daarna probeert ze alvast wat punten op papier te krijgen om haar eigen verslag voor het vak "Internationale Verhoudingen" te gaan zetten. Maar toch is het moeilijker dan ze had gedacht. Maar als ze in haar e-mails kijkt, ziet ze de reactie van de directeur, die haar verwijst naar het e-mailadres van Sal, haar leraar. Ze is een beetje afhoudend om naar hem de vraag toe te spelen. Jammer, dat de directeur niet de vraag wilde stellen voor haar. Maar nu hij dit gedaan heeft, verbaasd het haar ook weer niet. Tegenwoordig

moet je steeds meer zelf doen en dat wordt ook van je verwacht. Dan besluit ze het direct maar te doen, dan is ze ervan af. Zo blij als ze is, dat de e-mail weggestuurd is, ze krijgt bijna direct een antwoord terug. Dat had ze zeker niet verwacht. Het antwoord is dat het verslag alleen in het kort met de andere leerlingen wordt gedeeld. Sal's e-mail is professioneel en correct. Er is niets over te zeggen. Gelukkig dat ze zelf kan bepalen wat ze daarin zou kunnen vermelden. Haar verslag vordert dan ook goed zonder dat ze alles in het verslag zet over haarzelf en het waarom. Tegen tien uur is ze klaar en zal het de laatste avond, voordat ze het met haar leraar moet delen, nog eens goed doorkijken.

In bed kan ze niet meteen slapen. Ze ligt maar te denken aan het moment van het handenschuddend met Sal, de schok door haar vingers en door haar arm. Het duurt dan ook lang voordat de slaap wil komen. Maar erg vindt ze dat niet. Wat haar is overkomen, is veel erger, dus hiervan wordt ze niet onrustig, wel van andere dingen. De volgende ochtend mag ze dan niet echt een lang geslapen te hebben, maar vandaag heeft ze een gewone dag zonder lessen, die haar niet onrustige zullen maken. Met Rose waar ze schijnbaar toch meer lessen volgt, dan ze gedacht hadden, lunct ze weer de dag erna, maar nu gaat ze snel wel naar buiten. De frisse lucht doet haar goed en ze ligt heerlijk op het gras. De eerstvolgende les is pas over een uur, dus ze heeft alle tijd.

2. De schok

De leerlingen uit de examenklas waren net gaan zitten, zodat de leerkracht zich zou gaan voorstellen, toen de deur van het lokaal open ging. De directeur van de school wandelde het lokaal binnen met achter zich aan een jonge vrouw. Hij verontschuldigde zich voor de storing:

'Sorry, jongelui, maar ik moet even storen.'

Hij liep direct naar de leerkracht toe, die voor in het lokaal stond. Hij keerde zich om naar de jonge vrouw en stelde haar voor aan de leerkracht.

Ze schudden elkaars hand en bleven gewoon staan, terwijl de directeur weer wegliep en de leerlingen een geweldig schooljaar wenste: 'Allemaal slagen, hé. Ik wil jullie volgende schooljaar niet meer terug zien.' Dick was zeker de leukste thuis.

Op het moment dat de leerling zijn hand schudde, ging er een schok door zijn lijf heen. Hij vond haar leuk zonder dat ze ook maar iets verder met elkaar te hebben gedeeld. Alleen vooraan precies voor de desk van de leerkracht was nog een desk vrij en Sal vertelde haar om daar plaats te nemen. Daarna stelde hij zichzelf voor.

'Ik ben Sal Gómez en ik ben niet alleen jullie leerkracht in "Internationale Verhoudingen", tevens ben ik jullie mentor voor dit allerlaatste jaar op deze school.' Zijn blik gaat over alle leerlingen.

Hij keek de jonge vrouw als laatste aan met een intense blik. Hij vertelde zijn leerlingen, dat hij oorspronkelijk uit Argentinië komt, maar al sinds zijn vijfde in de Verenigde Staten woont. Zijn moeder kon hier een goede baan krijgen en daarom verhuisde ze hier naar toe. Zijn vader zocht een baan als arts, zodoende zijn ze gebleven. Daarna gaf hij aan zijn leerlingen de opdracht over zichzelf te vertellen, waarin naam, leeftijd en doel van de opleiding in voor moest komen. Hij begon helemaal achter in de klas en zag de opluchting op het gezicht van de jonge vrouw, die als laatste was binnengekomen. Het was een gemêleerd gezelschap vond hij, waar hij veel mee kon. Wel bemerkte hij bij een paar, dat ze terughoudend waren over hun doel, maar daar kon hij wel mee werken. Bij de jonge vrouw aanbeland, ontstond er iets vreemds. Ze praatte nogal zachtjes en toen hij vroeg of ze iets harder kon praten, gaf ze aan dat niet te kunnen. Dat vond hij zeer vreemd, want waarom niet? Maar wat eigenlijk nog vreemder was, was haar leeftijd. Ze zei dat ze CC Murphy heette en eenentwintig jaar oud was, ruim drie jaar ouder, dan de meesten in deze klas. Bijzonder toch wel of niet? Ze kwam op hem ook niet over of ze al veel gestudeerd had, althans net of ze thuis onderwijs had gehad. Ze was op zijn zachts gezegd een beetje wereldvreemd. Maar dat kwam allemaal wel dacht hij. Hij vertelde zijn leerlingen wat hij verwachtte van hen en wat ze van hem konden verwachten.

'Ik wil graag dat jullie, voor de volgende les bij mij, een soort van verslag maken over jezelf. Wat je gedaan hebt, zoals bijvoorbeeld met sport en wat je thuis graag doet, maar ook hoe je je doel wilt bereiken. Van mij mag je verwachten dat ik een luisterend oor heb. Voor bijvoorbeeld problemen met studie of met andere leerlingen of misschien met privé omstandigheden. Je kunt voor bijna alles bij mij terecht. Ook mag je mij gewoon Sal noemen en hoef je geen meneer te zeggen.'

Daarna wenste hij hun een goede dag toe en zei tot de volgende les. Hij zag dat alleen de CC er zeer snel vandoor ging en de rest ging al pratend rustig de gang op. Toen iedereen weg was, beleefde hij het moment van kennismaking met CC nog eens en kwam er toen achter, dat ze niet verteld heeft waar die C's voor stonden. Hij kreeg een raar gevoel of er stukjes aan ontbraken, die normaal gewoon doorgegeven werden door jonge mensen zoals met de meesten in deze klas. Het bleef maar door zijn hoofd gaan en liet hem maar niet los. Maar hij moest verder naar de volgende les, die hij voor moest gaan. Die leerlingen kwamen net zijn klaslokaal binnen. In de pauze kwam hij de directeur van de school tegen en wilde graag meer informatie hebben over CC. Dick Vanderbilt wilde niet veel loslaten en dat was raar, vreemd... Hij kwam dus op het vlak van leerkracht niet verder dan hij al was. Nergens dus...

Na de lessen van die dag probeerde Sal maar eens het dossier te vinden van CC, misschien stond daar wel iets in waar hij iets aan had. Maar het begon een beetje heel erg vreemd te worden, want er was geen dossier, althans niet in de dossierkast. Misschien was het nog niet binnen van de andere school waar ze op had gezeten of had Dick het nog op zijn bureau, maar hij was al weg. Waarom trouwens? Voorheen was Dick altijd de laatste, die vertrok en niet de eerste. Sal kreeg het maar niet onder woorden, toen zijn gedachten over CC door zijn hoofd bleven razen. Wat was het toch met die vrouw? Waarom bleef zij hem maar bezighouden? Normaal had hij dat nog nooit eerder bij de hand gehad. Ook de hele avond was hij ermee bezig in zijn hoofd. Het was maar goed dat het nu gebeurde en de afleiding niet vervelend werd, omdat hij nog allerlei toetsen moest nakijken en tentamens moest voorbereiden. Of een excursie moest inplannen. Toen hij uiteindelijk zijn bed op zocht, kon hij niet slapen. En waarom, omdat CC maar in zijn kop bleef zitten en er niet uit wilde. Hij herkende zichzelf niet eens meer. Met Argentijnse roots wil zijn temperament hem nogal eens in de weg zitten, maar zijn passie voor het lesgeven, leek wel in zijn genen te zitten. Hij was begaan met al zijn leerlingen. Vond zelf, dat hij een goed contact had met al zijn leerlingen van de afgelopen jaren. Zelf had hij met diversen van hen nog steeds contact. De school mocht hem ook, omdat hij vooral begaan was met het lot van sommige leerlingen, die het niet makkelijk hadden thuis. Of juist niet zo eenvoudig de stof van de lessen tot zich konden nemen. Of met die doelstellingen, die hij zo belangrijk vond. In het verleden had hij ervaren, dat die je hielpen om verder te komen in het leven. Ze hielpen je om makkelijker naar een bepaald punt te werken. Of je nu wilde doorleren of wilde gaan werken. Hij had altijd getracht zijn eigen doelen voor ogen te houden en die hadden hem gebracht waar hij wilde zijn in zijn eigen leven. Maar ondanks zijn leeftijd als zevenentwintig jarige was hij wel toe aan een volgende stap. Een echte relatie en niet zoals tot nu toe van die losse scharrels. Wat leuk was voor even, maar toch al snel verveelde. Waardoor hij dan ook zijn ongenoegen over dat soort vrouwen best wel zou willen uitschreeuwen. Dat hij niet lelijk was, dat wist hij wel, maar hij vond zichzelf niet knap of zo. Hij trok dan ook, gelukkig, niets van vrouwen aan, die altijd maar bleven plakken of hem stalken. Nee, maar hij wilde wel eens een langdurig iets, maar wat dat inhield, dat wist hij zelf ook niet. Niet echt althans. Hij had een voorstelling ervan, maar wist ook niet waar hij dit soort vrouwen zou moeten ontmoeten. Met zijn vriendengroep ging hij regelmatig uit en nog niemand had een vaste relatie. Een paar van zijn vrienden waren echt alleen

maar uit op onenightstands. Die zag Sal al helemaal niet zitten. In de clubs, waar ze regelmatig een avondje doorbrachten, was het gezellig en fijn om met je vrienden door te brengen. Maar een leuke kroeg vond hijzelf fijner, intiemer en gaf hem een prettiger gevoel. Daar hield hij zeker een fijn gevoel aan over, die clubs waren eigenlijk veel te onpersoonlijk. Hij voelde graag een connectie.

De volgende ochtend kon hij niet echt zeggen, dat hij goed geslapen had, maar heel slecht dat ook weer niet. Hij wist zelf niet eens waarom, maar het was gewoon zo. Tijdens het ontbijt vloog zijn gedachten naar de eerste dag op school na de vakantie. Het was al met al een fijne ontmoeting geweest met alle klassen, die hij had dat jaar. Op maandag had hij alle klassen en was het een lange dag. De rest van de week had hij maar een paar klassen per dag. Zijn mentor taken waren divers en over niet alleen de examenklas en dus ook over de lagere klassen verdeeld.

Ook zorgde hij voor bijzondere dagen of avonden op school. Zo was er elk jaar een talentenshow. Waar ieder jaar hele verrassende acts bij zaten. Ook een musical, waar hij een keuze maakte uit de drie musicals, die gekozen zouden worden. Niet dat hij dat alleen deed. Hij doet dat met een gekozen panel door de klassen zelf, alle hogere klassen moesten iemand in dat panel laten plaatsnemen. Niet dat dat ooit een probleem was. Elk jaar moest hij eerder een halt toeroepen anders werd het panel te groot, dus maar een persoon per klas. Niet meer!

Tevens verzorgde hij het gala voor de examenklas, voor de lagere klassen een dansavond, zodat hen ook een leuke avond zonder verdere verplichtingen hadden. Voor de leerkrachten organiseerde hij een sportevenement en iedereen deed altijd vol vuur mee. Meedoen was veel belangrijker dan winnen. Het ging om de lol, nergens anders om. Ook een avond met quizzen, die waren hilarisch. En etentjes met en door leerlingen en leerkrachten. Elk jaar een ander thema of land, verkleden was dan verplicht en de zaal werd dan in dat thema versierd. Vele leuke en verrassende ideeën om het jaar heel aangenaam te maken. Veel ging om leren, maar vermaak hoorde er gewoon bij.

Die ochtend probeerde eerst maar eens Dick te strikken voor dat dossier van CC. Toen hij Dick in zijn kantoor zag, snelde hij direct naar hem toe.

'Dick, kan jij mij het dossier van CC Murphy geven, want het zit niet in de kast?'

'Uh, nee dat kan ik niet.'

'Niet, hoezo niet?'

'Omdat ik het niet heb.'

'Waarom niet?'

Dan is het opeens pijnlijk stil. Sal kijkt Dick aan met een vragende blik, maar Dick wil niet direct er iets over zeggen. Maar waarom niet? Dan begint Dick langzaam een verhaal te vertellen.

'Sal, ik heb een overeenkomst moeten tekenen, waarin staat dat ik er met niemand over mag praten. Dus...'

'Een overeenkomst?'

Met een grote zucht: 'Ja, helaas. Ik mag dus helemaal niets uitleggen aan anderen, ook niet aan jou.'

'Okay, dan is het niet anders.'

Met grote ogen kijkt Dick hem aan en schud dan langzaam zijn hoofd, maar hij reageert verder niet meer en Sal laat hem dan ook maar met rust. Maar dat wil niet zeggen, dat hij niet nieuwsgierig is geworden wat er gaande is met CC.

Dan kijkt Sal in zijn laatje en ziet dat er een blaadje van de planning in ligt. Als hij deze bekijkt, ziet hij dat er een verandering is in het schema van zijn klassen. Het gaat voornamelijk om de examenklas. Als hij Dick daar op aanspreekt, merkt deze op dat er per ongeluk een fout gemaakt is en dat hij deze wel wilde herstellen, maar voor gisteren maar niet hebben aangepast, omdat het de eerste dag was. Dus zal Sal zijn leerlingen moeten informeren per e-mail, dat de lestijdstip aangepast is naar de einde van de dag. Het staat in het rooster, maar uit ervaring weet hij, dat niet iedereen in dat rooster kijkt in de eerste week. Hij wil er zeker van zijn, dat ze allemaal op het nieuwe tijdstip zijn lokaal binnen komen lopen. Hij was best verrast, dat CC hem gisterenavond had gemaïld over het verslag, dat hij had opgegeven. Dan opeens roept Dick hem weer.

'Sal?'

'Ja, wat is er?'

'Heb jij een e-mail gehad van CC Murphy?'

'Ja, klopt. Hoezo?'

'Ze had mij gisteren gemaïld met een vraag.'

'Okay, had ze daarom mijn e-mailadres?'

'Ja, die had ik haar gegeven.'

'Was het een probleem dan?'

'Nee, nee, joh, maar ik was wel verbaasd. Dat ze sowieso die vraag aan mij durfde te stellen.'

'Ze dacht of hoopte misschien dat je die vraag aan mij zou stellen, maar het was beter om dat niet te doen.'

Daarna loopt Sal zijn kantoor weer uit en kijkt in zijn laatje wat er verder nog ligt, maar dat zijn de dingen, die hij nog moet gaan ondernemen. En dat kan nog wel even wachten.

Dan gaat hij naar zijn lokaal. Het is nog wel vroeg, maar dan kan hij even kijken of hij nog reacties heeft gekregen van zijn vrienden. En ja hoor, ze willen allemaal komende weekend uit, maar dit keer naar de kroeg en dat vindt Sal geweldig. Dat wordt weer eens een leuke avond en misschien kan hij eens naar een leuke en aardige vrouw op zoek. Maar zodra hij die gedachte heeft, staat het hem opeens heel erg tegen. Hij schrikt werkelijk van zichzelf, daar had hij geen rekening mee gehouden. Ik zal het wel komende weekend wel zien, maar hij vindt het maar vreemd.

3. De eerste week

CC kan haar gedachten bij huiswerk en de opdrachten, die ze moet maken haar hoofd er niet goed bijhouden. Ze is afwezig. Het is raar, dat het enige waar ze haar aandacht wel bij kan houden, is haar mentor. Haar opleiding communicatiewetenschappen bestaat uit lessen in menselijke psychologie en gedragsverandering, communicatie, gezondheidswetenschappen en internationale verhoudingen. Op maandag heeft ze les in menselijke psychologie en gedragsverandering en internationale verhoudingen. Op woensdag heeft ze gezondheidswetenschappen. Op vrijdag heeft ze communicatie en internationale verhoudingen.

Van elk van deze lessen heeft ze wel iets te doen in de eerste week. Het is niet veel, maar ze moet wel een begin maken, maar het lukt haar maar niet. Haar verslag voor Sal heeft ze klaar zover mogelijk, nog wat kleine puntjes. Als ze vragen krijgt, moet ze deze wel gewoon kunnen beantwoorden, dus moet ze uitkijken dat ze niet te diep op dingen ingaat. Ze wil niet dat er dingen gevraagd worden als waarom ze nu pas haar opleiding gaat afronden. Ze denkt dat ze dat wel goed moet kunnen onderbouwen zonder verdacht te zijn. Wel moet ze bedenken wat ze precies gaat zeggen over haar stem. Maar alweer dwalen haar gedachten naar Sal en het schudden van hun handen. De schok, die ze toen voelde kan ze maar niet verklaren. Ook niet waarom ze zo onderste boven van hem is. Hij is toch haar leraar en verder kan hij helemaal niet eens geïnteresseerd zijn in haar, behalve in wat ze op school leert. Zo knap als hij is, is hij wel interessant. Met zijn Argentijnse looks ziet hij er buitengewoon goed uit, maar ook zijn doen is leuk, spontaan en aardig. Nou meid, kom op, aan het werk anders kan je dit schooljaar wel vergeten. Dan is het weggegooid geld en tijd. Ze moet wel lachen om zichzelf. Wat een doos is ze toch met haar afdwalende gedachten. Voor communicatie moet ze aangeven welke ze het meest zinvol vindt en ook waarom. Met haar laptop voor zich leest ze eerst wat artikelen, die de leerkracht haar opgegeven heeft. Van daaruit werkt ze naar wat zij belangrijk vindt. Dit gaat haar makkelijk af. Al snel heeft ze haar standpunten klaar om te verdedigen. Dan maar eens door naar gedragsveranderingen. Daarvoor moet ze een essay schrijven over welk soort gedrag er nodig is om veranderingen te ondergaan. Dan is het weer tijd om te gaan slapen, niet dat ze wil, maar ja als je toch weer fris de volgende dag naar school moet, is het wel beter om op tijd te gaan. In bed ligt ze naar haar plafond te staren in het donker, maar ook hier is haar hoofd weer bezig met Sal en het waarom. Maar na een half uur geeft ze het op en probeert in slaap te vallen. Maar zo normaal als dat bij de meeste mensen gaat, gaat het bij CC niet. Als ze diep wegzakt in slaap komen er nachtmerries, waardoor ze weer wakker wordt en daarna niet zo makkelijk meer kan in slaap komen. Bijna alle nachten zijn hetzelfde, alleen de ergste nachtmerries zorgen voor een verstoord dagritme. Gewoon omdat ze dan te weinig rust heeft gehad. Maar met een gemiddelde nacht met een nachtmerrie per nacht hakt het er toch wel in. Toch lijkt het ook wel te wennen, dit soort nachten. Meestal kan ze toch heel goed functioneren de dag erna. Nu moet dit ook wel blijken nu ze naar school kan. Ergens rond drie uur 's nachts wordt ze bezweet wakker uit een nachtmerrie. Ze

trilt, maar weet niet zo goed waarom. Er is geen helder beeld, ze heeft althans niets op haar netvlies staan, dus de nachtmerrie was niet al te heftig. Gelukkig maar... Maar opnieuw gaan slapen lijkt toch lastiger dan anders. Waar de nachtmerrie precies over ging, kan ze niet achterhaald krijgen.

Als de wekker gaat, zet ze deze nu wel meteen uit. Ze neemt een douche en kleedt zich aan. Na haar ontbijt kan ze op weg naar school. Daar aangekomen, staan er enkele klasgenoten haar een beetje afgunstig aan te kijken. Ze rijdt auto omdat ze daar de leeftijd voor heeft, maar de anderen zijn nog niet oud genoeg of hebben geen auto. Als ze uitgestapt is, begroet ze haar klasgenoten en loopt door naar binnen. Ze wil graag een plaatsje achter in het lokaal. Maar als ze langs de directeurskamer komt, ziet de directeur haar en vraagt haar binnen. Ze zucht en doet dan toch maar wat hij wil. Hij stelt haar enige vragen en ze geeft gewoon antwoord. Gelukkig houdt hij haar niet zo lang van haar lessen af, dus kan ze toch snel naar het lokaal. Maar in haar ooghoek ziet ze Sal de school binnenkomen en meteen schiet haar hun eerste ontmoeting meteen door het hoofd. Raar dat dat maar door haar heen gaat telkens. Na zijn begroeting is ze snel door de deur van het lokaal om te gaan zitten. Ze heeft gezondheidswetenschap en daar heeft ze enorm veel zin in. Ze heeft alleen maandag, woensdag en vrijdag les, de rest van de dagen is ze vrij om te doen wat ze zelf wil doen. Zo heeft ze tijd genoeg om goed te leren en om aan haar opdrachten te werken. En uiteraard om te rusten, want dat moet ze nogal veel. Haar leven is zo compleet anders geworden, dat het voor gewone mensen niet voor te stellen is. Vandaag heeft ze een korte dag met alleen dit vak. De andere dagen heeft ze twee vakken per dag van twee uur elk. Daarom dacht ze dat ze het op zo'n manier wel zou moeten kunnen halen, dat diploma.

De les gezondheidswetenschappen is leuk, dat komt voornamelijk door de lerares. Ze is echt grappig en heeft een fijne manier van vertellen. CC schrijft zoveel mogelijk op, zodat ze thuis alles nog een keer goed kan doornemen. De bedoeling van dit vak is inzicht krijgen in de manier om gezond ouder te worden met een baan, die je bevalt en je op eigen gevoel kan gaan invullen. Vooral dat ouder worden met een goede gezondheid. Nu CC nog jong is, weet ze daar niet zoveel van, maar van gezond zijn, weet ze genoeg. Sommige aspecten van gezondheid zijn makkelijker te accepteren dan anderen. Wat voor de een wel geldt, hoeft voor de ander helemaal niet te kloppen. Dat heeft CC wel gemerkt het afgelopen jaar. Ze vindt dit deel van haar opleiding misschien wel het leukst. Alhoewel met het complete plaatje haar inzichten zich beter laten sturen. Allerlei fanaten op gezondheidsgebied denken weer vanuit een ander perspectief. Daarmee moet CC trachten overeenkomsten te vinden, maar ook duidelijke tegenstellingen. Na een uurtje is CC afgeleid. Afgeleid van de les en de lerares. Ze vraagt zich af hoe Sal met andere klassen omgaat. Doordat haar gedachten afdwalen voor de zoveelste keer deze week ontgaat haar dat er een vraag gesteld wordt. Ze weet niet of ze iets moet zeggen of haar arm omhoog moet doen. Verbaasd om zich heen kijkend ziet ze dat de meeste hun hand omhoog doen, maar het waarom is haar totaal niet duidelijk. Als de lerares aan CC de vraag nogmaals stelt, kan ze er naar handelen. Ze verontschuldigt zich en steekt ook haar arm omhoog, want ze was het eens met de stelling. Al schamend voor haar afwezigheid, probeert ze niet in zichzelf te gaan verkeren. Proberend om haar gedachten bij de les te houden, roept ze

zichzelf tot orde. Innerlijk is ze in strijd met haar gevoelens. Ze is wanordelijk deze dag. Het komt echt niet meer goed met haar. Gelukkig nog maar een uur, kom op! Het gaat daarna iets beter, ondanks dat de concentratie niet zo wil lukken. Al worstelend probeert ze de lerares te volgen. Dan gaat de bel. Eindelijk verlost. Jammer dat haar concentratie weer de prullenbak in wilde. Ze moet echt eens ophouden daarmee. Maar ja, hoeveel keer heeft ze dat al niet gezegd en lukt het dan nog steeds niet? Hopeloos.

Eenmaal uit het lokaal stapt ze richting haar auto, maar opeens naast haar loopt Sal. Het zal toch niet denkt ze.

'Is er iets?', vraagt ze aan hem.

'Heb je een leuke les gehad?'

'Ja, hoezo?'

Ze zijn schijnbaar elkaar aan het aftasten, want ze stellen vraag op vraag.

'Je lachte zo.'

'Mag dat niet?'

'O, jawel hoor. Ik zie mensen graag lachen.'

Ze kijkt hem even van opzij aan, maar blijft lopen.

'Ga je al naar huis?'

'Yep.'

'Je bent niet lang van stof of wel?'

'Nee.'

Dan zijn ze bij haar auto aanbeland en als ze haar sleutel in haar tas zoekt, blijft hij naast haar staan wachten. Totdat ze haar autosleutel uit haar tas pakt en deze in het slot duwt.

'Fijne dag nog, CC.'

'Ook een fijne dag.'

'Denk je nog aan mij?'

Deze vraag is duidelijk niet wat ze verwacht had, want ze weet niet wat ze moet zeggen. Ze haalt haar schouders op en trekt haar deur open en ploft op de stoel. Sal begint te grinniken en al tikkend tegen haar schouder zegt hij gedag en loopt glimlachend weg naar zijn eigen auto. Ze ziet hem instappen in een SUV en wacht net zolang totdat hij is weggereden. Dan pas start ze haar auto en rijdt zelf ook weg. Maar als je op weg naar huis rijdt, ziet ze Sal voor zich rijden. Hij gaat dezelfde kant op als zij. Ze blijven lange tijd achter elkaar rijden totdat hij afslaat richting een doodlopend straatje. Ze wil graag weten wat hij gaat doen, maar doet het niet. Het zou te veel opvallen als ze achter hem aan blijft rijden. Jammer dat ze dat toch niet kan doen, gaat ze gewoon naar huis toe.

Eenmaal thuis merkt ze dat ze heel moe is en doet even een dutje. Al gauw is ze in dromenland en raar maar ze droomt over Sal. Als ze weer wakker wordt, is ze even de weg kwijt. Och ja, ze is thuis. Na wat gegeten te hebben, kijkt ze haar e-mail na of ze berichten heeft. Ze ziet een e-mail van haar dokter. Een afspraak, die ze niet kan missen komende week. Alweer zucht ze. Houdt het dan nooit op. Nee, voorlopig niet, maar het is alweer een maand geleden, dus ze moet niet zeuren. Van zover als ze al is gekomen, wat al een wonder is. Voorheen zat ze daar elke week. Ze is blij dat dat niet

meer nodig is. Na een poosje voelt ze zich alleen. Vriendinnen heeft ze niet meer, die zijn allang veel verder met hun leven gegaan dan zij. CC wil graag een zinvolle invulling aan haar nieuwe bestaan geven en ze zal daarmee aan de slag gaan. Iets met een goed doel. Ze denkt erover om iets over ernstige ongelukken te doen en de regelgeving of misschien meer op zich op meer praktische zaken te richten. Eerst maar eens meer research doen. Ze zoekt op het internet naar wat er zoal al gedaan wordt. Al snel heeft ze door ze met meer praktische zaken meer kan bereiken, want de regelgeving moet via de regionale of landelijk kanalen en die werken langzaam of helemaal niet. Er is duidelijk geen animo om daar veranderingen in aan te brengen, dus kan ze zich beter op zaken richten, die de mens het makkelijker kan maken om mee te dealen. Ze leest dat veel mensen tegen een muur van kosten aanlopen, die moeilijk op te brengen is voor mensen met een kleine beurs. Ze speurt het internet af wat voor problemen de mens met de kleine beurs tegen aanloopt. Ze noteert allerlei zaken, waar ze graag meer vanaf zou willen weten en waar ze de informatie vandaan kan halen. Maar ze merkt na een poosje op dat haar concentratie haar in de steek laat. Ze is alweer moe en probeert eerst maar weer te rusten.

Al kokend staat ze te mijmeren of die vermoeidheid ergens vandaan komt, waar ze aandacht aan moet besteden, maar er schiet haar niets te binnen. Dan zal het wel een gewone moeheid zijn en niets anders. Daarom tracht ze zoveel mogelijk gezond te eten. Zelf kokend en alweer alleen voor zichzelf is ze niet blij met dat ze alles tegenwoordig helemaal alleen moet doen. Geen hulp van wie dan ook, dat valt haar zwaar. Waarom, waarom zij...

Haar leven is zo enorm veranderd, dat ze het nog net niet haat, maar soms komt dat wel heel dichtbij. Zoals nu! Waarom, waarom zij...

Ze wentelt zich in haar ellende van deze dag. Ze hoopt echt dat het morgen beter gaat, maar helaas het lijkt wel of ze het op zich heeft afgeroepen, want niets maar dan ook niets kan haar momenteel blij krijgen. En als dan donderdagnacht haar een enorme nachtmerrie overvalt, wil ze het eigenlijk opgeven, maar helaas haar wil is nog steeds zo sterk, dat ze het leven op zich nog niet wil opgeven. Maar zo wakker worden is wel heel erg vervelend, want ze zal toch naar school moeten. De weinige lessen, die ze heeft, wil ze toch proberen te blijven volgen. En met het gegeven, dat ze Sal weer zal zien, trekt haar over haar de streep om niet in bed te blijven liggen en zich ziek te melden. Maar ze ziet er niet goed uit. De vermoeidheid straalt van haar gezicht. Er is ellende aan af te lezen. Gelukkig heeft ze niet erg moeilijke lessen vandaag, maar ze zijn wel later op de dag, dus moet ze het wel zien vol te houden. Bij menselijke psychologie kan ze makkelijk het nog bijbenen, maar als de les internationaal verhoudingen begint, ziet ze er grauw uit. Haar teint is bijna doorzichtig. Ze komt veel te laat in het lokaal, zodat ze weer vooraan moet zitten. CC tracht haar aandacht erbij te houden, maar ze dwaalt af. Vandaag gaat de les over de evenementencommissie. "Wat the fuck" denkt ze bij zichzelf. Heb ik dat weer! Er moet schijnbaar in de les iemand gekozen worden, die in die commissie plaats moet nemen. Ze schrijven allemaal iemand op en die gaat in een kom en daaruit wordt één iemand gepakt, die dan moet plaatsnemen. Ze is zo moe, dat ze eerst niet door heeft, dat zij is, die uit de kom wordt gepakt. Ze ziet Sal naar haar kijken en die zit al een poosje haar aan te staren, zonder dat ze reageert. Omdat hij haar doordringend aan zit te kijken, komt ze

weer tot zichzelf. Ze kijkt hem dan ook vragend aan, waardoor hij haar nogmaals feliciteert met haar verkiezing tot de commissie. Ze kijkt hem totaal verbouwereerd aan. Hij vraagt haar even na te blijven.